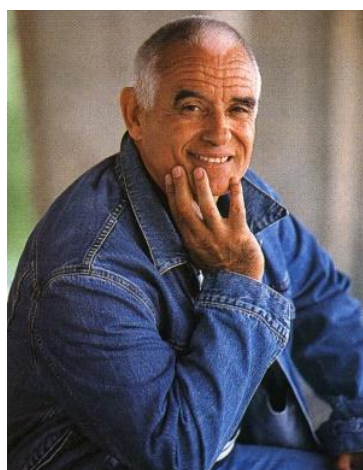

ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μερικές προσωπικές σημειώσεις για έναν από τους πιο υψηλόβαθμους Γάλλους καρατέκα. Τον γνωρίσαμε στο παρελθόν χωρίς να τον γνωρίσουμε προσωπικά. Είναι από τους ανθρώπους που άφησαν ανεξίτηλη την σφραγίδα τους στο Γαλλικό καράτε. Δεν μπορούσαμε ποτέ να φανταστούμε ότι θα μας έκανε την τιμή να έρθει στην Ελλάδα. Αυτό το χρωστάμε κυρίως στην βοήθεια Έλληνα φίλου με παραμονή και δραστηριότητα στο Παρίσι που τυχαίνει να είναι παλιός μαθητής του [δάσκαλου Κάσε](#). Στην συνέχεια έγινε μαθητής και φίλος των μαθητών του [δασκάλου Κάσε](#). Χάρis στην βοήθειά του ήρθαμε σε επαφή με τον Ζαν-Πιέρ ΛΑΒΟΡΑΤΟ. Τα υπόλοιπα ήταν πολύ απλά. Ο Ζαν-Πιέρ ΛΑΒΟΡΑΤΟ επιβεβαίωσε την φήμη του. Απλός, προσιτός αλλά εξαιρετικός δάσκαλος και μαχητής.

Ζαν-Πιέρ ΛΑΒΟΡΑΤΟ

- Γεννήθηκε στις 30 Ιουλίου 1944 στο Viry-Châtillon.
- Βαθμός: 9ο dan στο καράτε
- Ομοσπονδιακός ειδικός από το 2001
- Στυλ: Shotokan Kase Ryu
- Έναρξη : 1962
- Ύψος: 1,75 m

Επιτεύγματα :

Πρωταθλητής Ευρώπης με ομάδα το 1966.

Γάλλος πρωταθλητής σε όλες τις κατηγορίες 1968.

Προπονητής της ομάδας **Takushoku Vincennes**, πρωταθλητές Γαλλίας στο κούμπε το 1973.

Ο χαρακτήρας είναι συμπαθητικός, καλοκάγαθος και περιπαικτικός. Αλλά καταλαβαίνεις αμέσως ότι δεν πρέπει να τον τσιγκλάς για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Ο Ζαν-Πιέρ ΛΑΒΟΡΑΤΟ είναι ένας άνθρωπος με χαρακτήρα, και μάλιστα παθιασμένος: για το καράτε. Αν τα χρόνια έχουν μαλακώσει το θυελλώδες ταμπεραμέντο του, – αν και όπως δηλώνει γελώντας, «μπορείς να διώξεις τη φύση, αυτή θα επιστρέψει αμέσως» – δεν έχουν αλλάξει το πάθος που τον κατατρώνει εδώ και 59 χρόνια, από μια μέρα του 1962, όταν ο γυμναστής του, στα προάστια του Παρισιού, τον ρώτησε αν ήθελε να δοκιμάσει το καράτε. Ο Ζαν-Πιέρ ΛΑΒΟΡΑΤΟ ήταν τότε 18 ετών.

«Στην πραγματικότητα, ρώτησε όλους τους μαθητές του- όλοι είπαν ναι, αλλά το πρωί του Σαββάτου, βρέθηκα ολομόναχος! Ξεκίνησα το καράτε με σορτσάκι και μπλουζάκι. Εκείνη την εποχή ήταν δύσκολο να βρει κανείς φόρμα καράτε. Το δημοφιλές άθλημα ήταν το τζούντο.»

Βρήκε γρήγορα το “Teki” του, τα πρώτα κιμονό που εισήχθησαν από την Ιαπωνία και έμοιαζαν με «παντελόνια για γαρίδες». Σε έξι μήνες, με σχεδόν καθημερινή προπόνηση, απέκτησε την καφέ ζώνη του. Τότε ο δάσκαλός του, μαθητής ο ίδιος των [Plée](#) και Oshima στο διάσημο [Dojo της](#)

Montagne Sainte-Geneviève στο Παρίσι, διέκρινε ένα συγκεκριμένο ταλέντο στον Ζαν-Πιέρ ΛΑΒΟΡΑΤΟ και του πρότεινε να έρθει να προπονηθεί με τους πρωτοπόρους του γαλλικού καράτε.

ΔΕΝ ΤΙΘΕΤΑΙ ΘΕΜΑ ΠΡΟΣΠΟΙΗΣΗΣ

«Η ατμόσφαιρα ήταν εξαιρετική. Υπήρχαν μόνο παθιασμένοι άνθρωποι, άνθρωποι που ήταν ειλικρινείς στη δραστηριότητά τους. Όποιον κι αν είχες απέναντί σου, αρχάριο ή μαύρη ζώνη, έπρεπε να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά. Εκείνη την εποχή, τα χτυπήματα ήταν σκληρά. Οι παλιοί μάθαιναν πάνω στους καινούριους (γέλια). Ήταν ένας πολυπολιτισμικός κόσμος, όπου συναντιόντουσαν πολλοί καρατέκα από διαφορετικά υπόβαθρα. Υπήρχε ένα πραγματικό πνεύμα καράτε-ντο. Καθώς υπήρχε ελάχιστος ή καθόλου ανταγωνισμός, οι άνθρωποι εξασκούσαν για τον εαυτό τους. Έχω εξαιρετικές αναμνήσεις από αυτή την περίοδο.»

Το 1966 εντάχθηκε στη γαλλική ομάδα της εποχής. Με τους Valera, Setrouk και Sauvin, κέρδισε το Διεθνές Κύπελλο των Καννών, έναν διαγωνισμό αναφοράς της δεκαετίας του 1960. Ο ίδιος τερμάτισε τρίτος στον ατομικό διαγωνισμό. «Οι αγώνες δεν είχαν καμία σχέση με τους σημερινούς. Εξασκούσαμε ένα πολύ πιο απότομο, πιο στατικό, πιο γραμμικό καράτε. Δουλεύαμε με δύναμη. Θυμάμαι ένα από τα πρώτα μεγάλα σεμινάρια καράτε που οργανώθηκαν στη Γαλλία, στο Saint-Raphaël (το 1966). Με τον Ντομινίκ (Βαλέρα, φίλο του εδώ και 55 χρόνια), πραγματικά το απολαύσαμε αφάνταστα. Δεν υπήρχε θέμα προσποίησης. Σήμερα, αν προπονιόμαστε με τον ίδιο τρόπο, νομίζω ότι δεν θα είχαμε κανέναν. Αλλά δεν πρέπει να κάνουμε συγκρίσεις μεταξύ του σήμερα και του χθες. Οι νοοτροπίες έχουν αλλάξει. Τότε, δεν υπήρχαν πολλά παιδιά και ο ανταγωνισμός ήταν δευτερεύων.

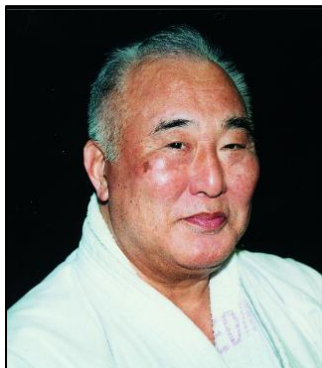
ΙΑΠΩΝΙΑ, Η ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ

Ακόμα την ίδια χρονιά, το 1966, πήρε μέρος σε ένα από τα έπη της ιστορίας του γαλλικού καράτε: την αποστολή στην Ιαπωνία με τους αδελφούς Baroux, Valera, Setrouk, Nanbu και Ficheux. «Ένα υπέροχο ταξίδι! Είχαμε συνεισφέρει για να αγοράσουμε μια traction familiale», θυμάται ο Ζαν-Πιέρ ΛΑΒΟΡΑΤΟ, «έπρεπε να διασχίσουμε την Τσεχοσλοβακία, την Πολωνία και την ΕΣΣΔ στη μέση του Ψυχρού Πολέμου. Στη συνέχεια είχαμε μηχανικά προβλήματα. Προσπαθήσαμε να το επισκευάσουμε, αλλά καταλήξαμε να εγκαταλείψουμε την Traction στην Κόκκινη Πλατεία».

Αεροπλάνο για τις πεδιάδες της Κεντρικής Ασίας, στη συνέχεια Υπερσιβηρικός Σιδηρόδρομος για να διασχίσουμε την ΕΣΣΔ και τέλος δυόμισι ημέρες με πλοίο για τη Γιοκοχάμα και την Ιαπωνία. «Για εμάς ήταν η γη της επαγγελίας», θυμάται. Επί τρεις μήνες, ο Λαβοράτο και οι σύντροφοί του επισκέφθηκαν τις διάφορες σχολές καράτε, παρακολουθούν, ακούν όταν οι Ιάπωνες το θελήσουν, συναντούν τους μεγάλους δασκάλους. «Μερικές φορές μας υποδέχονταν με ανοιχτές αγκάλες, αλλά

μερικές φορές απογοητευόμασταν πραγματικά από την ψυχρή υποδοχή που μας επιφυλάχθηκε. Είχαμε έρθει δεχόμενοι να δεχτούμε χτυπήματα για να προπονηθούμε, να προοδεύσουμε, να έρθουμε σε επαφή με καρατέκα υψηλής αξίας, να μάθουμε. Δυσκολευτήκαμε να δεχτούμε αυτόν τον τρόπο υποδοχής μας. Κάποιοι όμως ήταν πολύ ευγενικοί, όπως ο [Oyama](#), ο οποίος μας κάλεσε να φάμε κατά τη διάρκεια των τεσσάρων ημερών που μείναμε».

SENSEI KASE, ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Κατά τη διάρκεια αυτής της παραμονής, ο Jean-Pierre Lavorato έκανε μια συνάντηση που ήταν καθοριστική για το μέλλον του, το «μεγάλο πράγμα στη ζωή του»: ο Δάσκαλος Taiji Kasé, του οποίου ο λόγος τροποποιεί τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνεται το καράτε. Την επόμενη χρονιά, ο Ιάπωνας δάσκαλος ήρθε να δώσει μαθήματα στο Henry Plée. Ο Ζαν-Πιέρ ΛΑΒΟΡΑΤΟ πείστηκε οριστικά. «Ήταν η αποκάλυψη του καράτε μου: η κίνηση, οι αποφυγές, οι περιστροφές, η ιδέα της καθαρής και απλής μάχης.

Ήταν πραγματικά εκείνη τη στιγμή που άρπαξα το δόλωμα.

Από τότε, ο Ζαν-Πιέρ ΛΑΒΟΡΑΤΟ άλλαξε την προσέγγισή του. Συνέχισε να αγωνίζεται μέχρι το 1970. Εν τω μεταξύ, κέρδισε το γαλλικό πρωτάθλημα του 1968 («μοναδική κατηγορία» εκείνη την εποχή), όπου κέρδισε τους Βαλερά, Ντιντιέ, Σαϊντάν και Μπαρού! «Το βράδυ, ο Ντομινίκ επέστρεψε στη Λυών ξυπόλητος, επειδή δεν μπορούσε πια να φορέσει τα παπούτσια του εξαιτίας των χτυπημάτων. Τον περιγελούσα, αλλά την επόμενη μέρα ήμουν το ίδιο. Έμεινα με τις παντόφλες μου για αρκετές ημέρες», αστειεύεται. Αλλά η στροφή έχει γίνει. Τώρα ήθελε να εξερευνήσει και άλλες μορφές Καράτε-Ντο. Το 1970, δημιούργησε τον σύλλογό του, στη Vincennes, ο οποίος είναι ακόμα και σήμερα ένας από τους μεγαλύτερους στη Γαλλία υπό τη διεύθυνση του Christian Tissier. Το ντότζο του έγινε σύντομα το σημείο συγκέντρωσης των μεγαλύτερων καρατέκα της Γαλλίας. «Ποτέ δεν το παίζαμε sensei. Ήμασταν μια ομάδα φίλων που συναντιόμασταν για να προπονηθούμε. Είναι πιο σημαντικό να προπονείσαι παρά να το παίζεις sensei.» Υπό την καθοδήγησή του, οι μαθητές του έγιναν πρωταθλητές κούμπε στη Γαλλία το 1973 (Berthier, Clause, Cochy, Morel, Babille).

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΚΑΡΑΤΕΓΚΙ ΤΟΥ

Συνεχίζει την αναζήτησή του, συνεχίζει την έρευνά του για το καράτε. Το 1980 μετακόμισε στο Fréjus. Έκτοτε, μαθήματα και σεμινάρια διανθίζουν την καθημερινότητά του, χωρίς να κουράζεται ούτε στιγμή. «Είμαι ένας αληθινός λάτρης. Δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου ούτε μια μέρα χωρίς να φορέσω το καρατέγκι μου. Πρέπει να προπονηθώ. Είναι μια ανάγκη. Προσπαθώ πάντα να προοδεύω.

Το καράτε-ντο και η ζωή είναι το ίδιο πράγμα. Όλοι μπορούν να προοδεύσουν και αυτός που δεν προσπαθεί είναι, νομίζω, ηλίθιος. Το καράτε είναι μια συνέχεια, ένα βήμα προς τα εμπρός. Πότε να στηριχτείτε; Σε ποια στιγμή πρέπει να γίνεται αναπνοή; Σε ποια χρονική στιγμή πρέπει να περάσει το ισχίο... Υπάρχουν πολλοί παράγοντες που πρέπει να ερευνηθούν.

Σήμερα, ο Ζαν-Πιέρ ΛΑΒΟΡΑΤΟ είναι 9ο dan και είναι επίσης σύμβουλος της [Γαλλικής Ομοσπονδίας](#) (Καράτε). Και εξακολουθεί να φοράει το καρατέκι του κάθε μέρα.

«Μόλις το φορέσω, δεν είμαι πια ο ίδιος άνθρωπος». Και όταν αυτό συνδυάζεται με την επανένωση με τους παλιούς του φίλους, η ευχαρίστηση είναι ακόμα πιο έντονη. «Είναι πάντα ευχάριστο να συναντάς τους παλιούς φίλους. Έχω έναν 61χρονο μαθητή και έναν υπέροχο 80χρονο μαθητή που με γνώρισαν ως λευκή ζώνη. Χθες, ήταν αυτοί που με εκπαίδευσαν- 40 χρόνια αργότερα, είμαι εγώ. Δεν είναι αστείο;

Το καράτε έχει αλλάξει σε πολλούς τομείς. Συνεχίζω τη ζωή μου ως ασκούμενος.»